

*il capo tronco tenea per le chiome
pesol con mano a guisa di lanterna.*

Benauradament, però, si el vulgus d'ací i d'allà l'un a l'altre es desconeixen, tots els qui ocupen un lloc eminent en els desinteressats i nobles mesters de l'intelligència — en l'art i en les lletres — es coneixen, es comprenen i s'estimen. Talment la vostra plana i la nostra terra baixa tampoc no's veuen, però els pics de la vostra serra i el Montseny i el Pireneu si que's veuen, i per damunt dels amples camins de la mar, es parlen càlides paraules d'amor.

La nostra solidaritat lingüística és cabalment çò que representa l'entitat *Nostra Parla* — fundada i presidida per un mallorquí — organitzadora d'aquests Jocs Florals; solidaritat que desde fa anys també s'és traduïda a Mèxic i a l'Amèrica del Sud, amb associacions i amb periòdics de Mallorquins, Valencians i Catalans.

Per això aquests Jocs Florals son cosa diferent de tots el altres — car a més d'una festa de poesia són una festa de germanor. Ells s'aniran celebrant d'any en any per totes les regions que parlen nostra llengua... I a l'hora de triar a quina li pertany l'honor de la primera festa, l'esquerp hereu de Catalunya cedeix la davantera — per amor i cortesia — a sa germana la graciosa fadrina de Mallorca. La nostra nacionalitat és filla del rei En Jaume i la nina de sos ulls, aquell *regne dins la mar* que tant l'enamorava, ha d'esser a tota hora preferida.

En aquesta festa de la nostra llengua feu memòria, Mallorquins, de tots els altres que la parlem. Recordeu els de Catalunya — a qui molts defectes se'ns han de perdonar per la nostra amor ferrenya i intransigent a la llengua pàtria; els de València, terra de tarongers i de palmeres, qui s'adorm damunt la glòria d'haver-nos donat en altre temps els millors poetes; els del Rosselló, que avui vessen amb serè estoïcisme la llur sang generosa i heròica; els de la petita Andorra, els únics que no reben en la vida pública l'ingenuïtat d'una parla forastera; els que agregats a Aragó ja fa molts segles mantenen amb ferma constància la llengua de l'avior; i aquells d'Alguer, últim rastre d'una política gloriosa, els sis mil descendents dels barcelonins que en el segle XIV repoblaren aquella ciutat i encara avui,

havent resistit impàvids l'escomesa de tantes llengües forasteres, podem comptar-los en la germanívola comunitat de nostra llengua... Llengua única i llengua diversa en cada regió, com és única i és diversa en cascuna d'elles la claror del cel i la verdor de la terra: Com digué En Maragall

Nostra parla suau que s'acolora
amb mil reflectes, de nostres valls semblants,
de tots nosaltres és prou entenedora: {mans.
tots els obrim els braços, quan ens diem ger-

Llengua que nosaltres estimem perquè és la nostra; llengua que ens sembla la més formosa perquè la mare ens l'ensenyà, i llengua que, no sols en nom de la tradició, sino també en nom de la llibertat, de la igualtat, de la democràcia i del nostre amor propi — si no volem continuar en la vergonya d'èsser ciutadans de segona classe — hem de voler que imperi lliurament en la vida pública de l'Estat.

Vaig a finir, senyors i al finir m'adon que no he complert amb el tema imperiós del meu parlament. Ja és tard. Mercès, doncs, a tots. Mercès a l'Excel·lentíssim Ajuntament d'aquesta noble Ciutat de Mallorca, patró munificent de nostra festa; mercès als poetes que hi han concorregut amb obres tan formoses com les que tots hem aplaudit; mercès també als altres, car no hem tingut premis per tothom qui en mereixia; mercès als generosos donadors; mercès a vosaltres — dames i damiselles — qui ompliu aquesta sala d'un perfum de beudat i de cortisania.

Personalment, mercès a tots per la benvolença amb que heu acollit aquest parlament, mal embastat a darrera hora, i mercès a l'entitat *Nostra Parla* que em cridà a l'alta honor de membre del primer Consistori.

I en nom de tots: — de l'Excel·lentíssim Ajuntament, de *Nostra Parla*, del Consistori, dels poetes i del públic — mercès a vos, gentilíssima regina, que des de aquesta enlairada cadira heu volgut presidir la nostra festa. La vostra bella imatge i la vostra alta intelligència són ben dignes, Senyora, del fervorós homenatge que tots hem vingut a rendir-vos.

I ara, adieu-siau, i a reveure.

HE DIT.